

OPERATIE COOKIE DOUGH

DOOR
KINGSWOOD

FENIX PUBLISHER

COLOFON

Eerste druk 2026

© 2026 tekst: Kingswood

© 2026 omslag: Fenix Publisher

Boekverzorging: Fenix Publisher

Uitgeverij Fenix Publisher | <https://fenixpublisher.com>

Alle rechten voorbehouden. Geen enkel deel van deze publicatie
mag worden gereproduceerd, opgeslagen in een
gegevensbanksysteem of verzonden in welke vorm of op welke
wijze dan ook (inclusief elektronisch, mechanisch, door middel van
fotokopiëren, opnemen of anderszins) zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever

Tekst- of datamining van (delen van) deze uitgave is
uitdrukkelijk niet toegestaan

ISBN 978 90 836 6838 3 / NUR 336

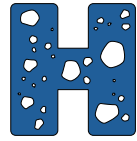
<https://fenixpublisher.com>

HET VERHAAL

HOE HET BEGON	1
ELDERS	17
DE MEDEDELING	41
HET MOMENT	63
HET PROBLEEM	95
WAT GEBEURDE	107
DE DIERENTUIN	113
DE BEKENTENIS	135
NIEUWS	147
NEW YORK	155
HET GEHEIM	163
DE TRACKER	171
OPERATIE COOKIE DOUGH	179
FLASCO	201
IN DE TUSSENTIJD	217
METHOD ACTING	237
DE JACHT	251
DE SITUATIE	259
HET KERSTSPEKTAKEL	279
INTUSSEN	325
DE WENS	339
TOT SLOT	345

‘Dit is hoe het is, hoe het komt, en hoe het zal zijn.’

HOE HET BEGON

et is alweer twee jaar geleden, als het krakende geluid van vers gevallen sneeuw klinkt onder de zolen van een tweetal laarzen, die naarstig op zoek zijn naar een uitweg in een snel veranderend landschap, waarbij de almaar toenemende sneeuwval onverwijld en onverbiddelijk is.

Hoewel de wereld wit ziet, wordt het zicht steeds verder beperkt door de invallende nacht. Zelfs zijn rode mantel is niet zichtbaar, voor de man die voortploetert, in de hoop enig teken van herkenning terug te vinden. Hij zet zijn kraag op, want de sneeuw heeft een weg naar binnen weten te vinden, waarmee het gevoel van ongemak verder wordt vergroot.

Zijn gedachten dwalen af. Wat dacht hij nu? Dat dit een goed idee was? Op dit tijdstip? Een wandeling maken? Hij had met zijn jarenlange ervaring beter moeten weten, daar is geen discussie over mogelijk. Hij zal het horen, mocht hij ooit weten terug te keren, wat voor slecht idee dit eigenlijk was.

Hij mompelt en mijmert over alle wandelingen die hij reeds maakte en krijgt het niet over zijn hart om de waarheid te vertellen. Men zou zich zomaar

zorgen kunnen maken. Hij besluit het voorlopig voor zichzelf te houden, de reden voor zijn wandeling.

Boven hem gloort een sprankeltje hoop. Een klein licht toont zich aan de horizon. Hij loopt ernaartoe. De 'horizon' blijkt in de verte, hoog boven hem. Zijn gevoel voor richting laat hem danig in de steek.

Boven hem prijkt een ster zo helder als de helderste ochtend na een warme zomerdag. Het is de weg naar huis. De helderste ster aan de hemel. De poolster. Hoe vaak heeft deze hem niet gered... gered in zijn jongere jaren, toen hij nog jong en onvolwassen was? Nu zou hij beter moeten weten...

En dan, plots, zonder enige aankondiging, zonder enig teken van leven, stoot hij ergens tegenaan. De storm luwt eindelijk en zijn voet kan niet verder dan waar hij zich bevond. Een vreemd geluid klinkt, als ware het zeer dichtbij. Hij luistert en ademt, zijn ademlucht is weer te zien.

De heldere ster aan de hemel doet zijn werk nu opperbest. Zomaar, als warende het verloren en nooit eerder gezien ligt het daar voor hem: het jonge dier, het jonge wezen. Moederziel alleen, moederziel verloren. Als ware het achtergelaten om nooit weer gevonden te worden.

Het ademt, het beweegt, al zij het met mate. Het staart hem met grote ogen aan, als ware het op zoek naar een redder, een redder in nood die het voor hem op zal lossen. De man ontfermt zich over het kleine dier en merkt iets bijzonders op. Dit is niet zomaar iets.

In het licht van de almaar feller wordende ster schijnt hetzelfde licht van het wezentje dat inmiddels in zijn armen ligt. Het blauwe licht weerkaatst op hem. Het schijnsel is helder en licht, als ware het gemaakt door de poolster zelf.

Dit is het moment, bedenkt de man, het moment waarop ik heb gewacht. Zonder te weten waarom loopt hij naar huis, wetende dat het zo moet zijn, al voorziet hij nog niet het gehele plaatje.

'Dit is hoe het is, hoe het komt, en hoe het zal zijn.'

Eenmaal thuis aangekomen, wordt hij geholpen. Men snelt toe en helpt om zich over het kleine rendier te ontfermen. Het maakt schattige geluidjes en lijkt hier echt op zijn plek. De Stalmeester geeft het sein, het alarm voor een spoedprocedure redding.

Van alle kanten snelt hulp toe en er wordt assistentie verleend. De Stalmeester draagt het kleine wezentje hoogstpersoonlijk

naar zijn plek: een nieuwgevormde plek in het huis van de rendieren. Hier zal hij verblijven.

‘Verblijven, tot hij is opgeknapt’, zo luidt het advies van de Stalmeester.

De man weet wel beter. Big Red, oftewel de baas, heeft er al over nagedacht en weet wat het betekent: dit diertje zal hier blijven, dat is een feit. Het alarm voor de dag gaat in en iedereen gaat naar zijn plek. Het seizoen is begonnen en er mag zeker geen vertraging optreden. Het is al half december, dus de tijd dringt.

‘Nu is het tijd voor serieuze zaken’, zo klinkt het. Iedereen die is afgeleid door de schattige nieuwkomer, wordt aan het werk gestuurd.

De baas weet het wel: hij is ervan overtuigd dat het lot hem hier goedgezind is. Hoe, zal nog moeten blijken, maar voor hem is dit een teken: een teken van oudsher, dat alles op zijn plek zal vallen.

Nu echter, moet hij zich bekommeren om hele andere zaken. Hij sluit zich op en zal beraden wat te doen. DE dagen komen eraan, dus snelheid is geboden en dit was niet zo’n goede keus

op dit moment, zijn wandelingen zal hij moeten uitstellen: er staan meerdere sneeuwstormen gepland, dat zag hij al.

Welnu, de dagen verstrijken en kerst komt steeds dichterbij. Het jonge diertje past zich goed aan. Het sterkt aan en ontwikkelt vriendschappen met de andere rendieren, die allen van elkaar verschillen. De een is een luisteraar, de ander een speelmaatje, maar bovenal: iedereen kan het goed met hem vinden.

Het levert hem een naam op, een toepasselijke naam, want hij maakt snel vrienden. Hij is goedgeluimd en zachtaardig van aard, hetgeen hem al snel de naam Alwin oplevert.

Nu krijgt hij nog de nodige kritiek voor zijn onstuimige karakter, dat zal hen later wel vergaan, zo is Alwins gedachte. Nu, is het nu of nooit, hij is op zijn plek en ze zullen het weten ook. Nooit had hij gedacht dit te bereiken, hier te komen. En nu, nu is het eindelijk zover. Hij zal zich laten gelden, of ze dat nu willen of niet. Hij is er en ze zullen het weten.

Hij dartelt en verveelt zich nooit. Hij hangt rond bij de bakkerij waar hij geregeld een koekje steelt of zich verlekkert aan het deeg of hij houdt zich op bij de werkplaats om te zien of er iets te spelen valt. *Voor nu is het oppassen geblazen: De Grote Baas zou hem zomaar kunnen betrappen en wie weet wat voor gevolgen dat zou kunnen hebben...*

Zo dus geschiedde.

Alwin speelt en eet, speelt en eet alsof het een lieve lust is. Op sommige dagen denkt hij weleens aan vroeger, aan de oude tijden, maar dan vermant hij zich snel en pakt zich bijeen. *Want dit was misschien ook niet alles wat hij zich wenste.*

Nu echter, is hij bij de bovenste regionen aanbeland en daar is hij erg trots op. *Eindelijk aanzien, eindelijk ritme. Eindelijk alles, zonder verantwoordelijkheid,* zo vertelt hij zichzelf.

Nu is het moment gekomen om te doen wat ik wil, is zijn steeds terugkerende gedachte.

Hij is eigenwijs bovenal en gymnastisch. Dit levert komische taferelen op wanneer hij sierlijk en flagrant over de heuvels springt. *Het is hem duidelijk: hier gaat hij nooit meer weg.* Toch keren de dagen zich tegen hem. Hij wordt ouder en daarmee verantwoordelijker, althans dat wordt van hem verwacht. Hij dient zich nu te gedragen als een volwassene, wanneer hij bijna de leeftijd van twee jaar heeft bereikt.

Dat brengt ons op het heden. Hij wordt bejubeld, hij wordt geroemd om zijn tomeloze inzet anderen te vermaken, al heeft hij er zelf steeds minder plezier in. *Nee, hij wil avontuur, dat is wat hij wil en het moment komt eraan... HET moment. HET moment*

waarop alles anders kan zijn. Hij kan aan niets anders denken, hij kijkt er met verlangen naar uit.

Hij zal het waarmaken, alles dat voor hem in het verschiet ligt, en hij zal zeker niet falen in zijn opdracht om het maximale overal uit te halen, zo zegt hij tegen zichzelf.

En zo geschiedde, maar dit zal nog even op zich moeten laten wachten. Elders namelijk, spelen hele andere zaken...

Op een andere locatie, op datzelfde moment, loopt een jongetje over straat op weg naar huis. Hij ontbeert geen zelfwaarde, tenzij hij iemand ontmoet, die het hem ontnemen wil.

Onderweg naar huis wacht een pestkop: iemand die er alles aan zal doen het hem onmogelijk te maken van zichzelf te blijven houden. Het jongetje echter, probeert stand te houden, dapper te zijn, zoals hem zo vaak is verteld.

Gemakkelijk gezegd, is wat hij denkt, *je moet er maar aan staan in je eentje.*

Zo vaak vertelde hij zichzelf dat hij wel in staat zou zijn om het tij te keren. Als echter de pestkoppen voor hem staan, is dat net wat gemakkelijker gedacht dan gedaan. Hij komt ze tegen, ook nu weer, op zijn eenzame weg naar huis.